

További fotók a képre kattintva nézhetők!

Első – de remélem nem utolsó – sítáborom

Napok óta alig aludtam, annyira vártam az első sítáborom. A testvérem csupa szuper dolgot mesélt róla. Laci bácsi hetekkel előtte előkészítette és felpróbáltatta a sícipőket, léceket. Február 5-én kora reggel álmosan bepakoltunk a buszba.

Az út gyorsan telt, délután már a szlovéniai Rogla lejtőin csúszkáltunk. Furcsa volt a síléc, alig tudtam megállni vele és volt bennem egy kicsi „félész” is, hogy vajon le merjek e csúszni itt, de legyőztem és csak úgy süvítettem lefelé, mint a golyó. Este a szálláson vacsorával kezdtük, majd kipakoltunk a szobákba. Hát aldatni nem kellett minket!

A következő napokban úgy éreztem egyre jobban ment a síelés. Helga néni, Flóra néni és Laci bácsi sokat segítettek a kezdőknek. Egyre kevesebbszer estünk el. A hűtőben, ha megpihentünk a nyelvet is gyakorolhattuk, mert vagy angolul, vagy németül lehetett rendelni.

Később másik felvonót és pályát avattunk. Ez sokkal jobban tetszett, gyorsabb is, hosszabb is volt, így nagyobb kihívást is jelentett számunkra. Esténként a mennyei vacsora után kipróbáltuk a szállás medencéjét is. Sok mindent történt az ottlétünk alatt, ami emlékezetessé tette a táborot. Kizártuk magunkat a szobából párszor, de mindig megoldódott a probléma.

Egyszerre csak érkezett az utolsó este, ami nagyon rövidre sikerült. A svédasztalos reggeli után sajnos eljött az utolsó síelés is, és mire feleszméltünk, már szomorúan ültünk a buszon

hazafelé tartva.

Már akkor tudtam, hogy jövőre is szeretnék eljönni. A buszon utazó barátaimmal már most várjuk a következő sítábort. Életem nagy - és meghatározó élménye volt. Köszönöm!

János Bálint 6. a osztályos tanuló

Sítábor 2019

Ez volt az első alkalom, hogy elmentem az iskola által rendezett szlovéniai sítáborba.

A sítábor számomra egy hatalmas élmény volt. Az eddigi években még bele sem gondoltam abba, hogy részt vegyek egy sítáborban. A szüleim és a nagyszüleim is ellenezték volna és nem is volt hozzá kedvem. Az idei évben sem mentem volna, de két barátnőm, akik már több éve síelnek, rávettek. Eleinte elleneztem, hisz nem szerettem volna törött végtagokkal kórházban feküdni, de gondoltam jó buli lesz.

Az első próbákon (a tornateremben) eléggé elkeseredtem, mert kicsit ügyetlennek éreztem magam a többiekhez képest. De Laci bácsi biztatott, hogy ne adjam fel, hisz mindenki így kezdte.

A tábor előtti héten is kicsit rossz kedvem volt, mert féltem, hogy a kétbalkezem miatt mindenki rajtam fog nevetni. De ez szerencsére nem tartott sokáig, mert elérkezett a tábor napja.

A buszon mindenkinek jó kedve volt és jól éreztük magunkat. Mikor először lecsúsztunk a hegyoldalon több mint tízszer elestem, de nem volt mitől félnem, hiszen Helga néni és Flóra

néni mindig mellettünk (a kezdőkkel) voltak. Segítőkész és kedvesen segítettek, ha elestünk és megmutatták, hogy is kell jól síelni. Miután elfáradtunk felmentünk a melegedőbe, ahol megvillanthattuk „csodás” német tudásunkat és vásárolhattunk különböző ételeket, italokat. A síelés után beköltöztünk lakóhelyünkre. Mi egy faházban laktunk és a tábor végéig szuperül éreztük magunkat. Minden nap átmentünk a hotelbe reggelizni és vacsorázni, ahol svédasztalos ellátás várt minket. Erika néni kérésére mindenféle ételt megkóstoltunk és így megtaláltuk azt, amit másnap is szívesen fogyasztottunk volna.

Minden reggel hét órakor keltünk, kilenc órakor már a buszon ültünk és felmentünk a hegyre. Talán a második nap volt az a nap, amikor betelt a pohár és nem bírtam már sírás nélkül a sok esés miatt. Nem az fájt, hogy valamim megsérült volna, hanem az a tudat, hogy ez nekem sohasem fog menni és soha nem fogok megtanulni síelni. Mivel sok barátnőm ott volt hamar felvidultam és sokkal jobb lett a kedvem. A nap végére minden rendbe jött.

A következő napokra egyre jobban síeltünk, de még nem mertünk lemenni a haladókkal és Laci bácsival más pályákon, Erika nénivel síeltünk.

Egyszerűen fantasztikusan éreztem magam eltekintve a hullámvölgyektől. Az utolsó nap nem is akartunk már hazamenni. Szerintem mindenkinek nagyon tetszett, és ha jövőre lesz rá alkalmam biztos, hogy feliratkozom a listára. Aki még nem volt, mindenkinek csak ajánlani tudom!

György Viktória 7.a

Balaskó Flóra